Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 746 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE**
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 7 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 april 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026 met toepassing van (oud) artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"
Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Noord-Macedonië en Rom van origine, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 18 maart 2025 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet

Bij koninklijk besluit van 3 december 2025 wordt Noord-Macedonië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster verklaart dat zij Noord-Macedonië heeft verlaten omwille van problemen met haar buren die zij sinds de scheiding van haar man kende.

3. De Raad onderstreept dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waar verzoekster in casu niet in slaagt.

Uit de aangebrachte landeninformatie, met name de COI Focus "Noord-Macedonië Algemene Situatie" van 6 januari 2025, blijkt dat Noord-Macedonië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Noord-Macedonische burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. Hoewel er nog ruimte is voor verbetering, maakt informatie over de Roma in Noord-Macedonië duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, dat organisaties als het European Roma Rights Centre en het Helsinki Committee for Human Rights bijstand kunnen bieden bij het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, alsook bij het ondernemen van stappen tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien de Noord-Macedonische autoriteiten in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat er projecten worden gelanceerd, o.a. met de steun van de OSCE, die specifiek gericht zijn op het bieden van gratis juridische bijstand aan Roma en het alzo faciliteren van de toegang tot het gerechtelijk systeem voor deze minderheid. Het CGVS erkent tevens dat corruptie een pijnpunt blijft in Noord-Macedonië, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Noord-Macedonië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De loutere stelling in het verzoekschrift dat de politie machteloos staat tegen de discriminatie in en door de eigen Rom-gemeenschap, is niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Noord-Macedonië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.
Het gegeven dat er ruimte is voor verbetering, betekent niet dat de Noord-Macedonische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om haar bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21

februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Noord-Macedonische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Noord-Macedonische overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Noord-Macedonische overheid voor bescherming.

Zo heeft de politie wel degelijk verschillende malen opgetreden met betrekking tot verzoeksters meldingen. De commissaris-generaal motiveert hierover terdege: "Zo geeft u aan dat u ze 30 à 40 maal belde en dat ze verschillende keren naar uw huis kwamen als u een melding deed en dat ze dan ook regelmatig de buren meenamen naar het politiekantoor. U voegt toe dat de politie soms niet naar uw huis kwam omdat ze op dat moment niet genoeg agenten in het station hadden, maar dat ze u dan zeiden dat ze wel hun best zouden doen (CGVS, p. 15-16). Hierbij dient bemerkt te worden dat ze wél aanwezig waren toen u effectief hulp nodig had bij het laatste incident. De politie kwam tijdens het laatste incident namelijk naar uw huis, nam foto's van de schade, verhoorde getuigen en nam al uw buren mee naar het politiekantoor voor een nacht. Ze zijn hierna volgens uw verklaringen ook een onderzoek gestart en er werd iedere dag gecheckt of de buren thuis waren (CGVS, p. 12-14, 16-17). Hieruit blijkt dat u wel degelijk hulp kreeg van de politie in Noord-Macedonië."

Verzoekster beaamt in haar verzoekschrift dat zij beroep kon doen op de plaatselijke politie, maar klaagt aan dat geen definitieve maatregelen werden genomen. Verzoekster gaat er hierbij evenwel volledig aan voorbij dat zij ook nooit officieel een klacht heeft ingediend. Wanneer men zoals verzoekster in die situatie, geen officieel beroep doet op de autoriteiten in het land van herkomst, kan er moeilijk verwacht worden dat deze autoriteiten daadwerkelijk optreden. De bedoeling van een klacht bestaat er precies in om bescherming te krijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien er geen officiële klacht wordt ingediend, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Verzoeksters bewering dat er geen passende bescherming kan worden geboden kan hier, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Noord-Macedonische autoriteiten en verzoeksters eigen ervaringen en gedragingen, dan ook niet worden aangenomen.

Daarbij heeft verzoekster weinig informatie over het onderzoek dat de politie gestart is na de inbraak in haar huis en heeft zij deze zaak ook amper opgevolgd. De bestreden beslissing duidt in dit verband op goede gronden aan: "U heeft een week na uw aankomst in België eenmalig gecheckt bij de advocaat of er nieuws was, maar later niet meer (CGVS, p. 15, 18). Bovendien legt u geen enkel overtuigend document neer van dit onderzoek of deze rechtszaak - nochtans werd dit u gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 14, 19). Van een verzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielverzoek én dat hij zijn asielrelaas ondersteunt met documenten. U blijft hier in gebreke. Het enige document dat u – na het persoonlijk onderhoud – neerlegde betreft (een kopie van) de volmacht die u aan uw advocaat gaf. Hieruit blijkt niets inhoudelijks aangaande uw zaak. Het betreft bovendien een eenvoudige brief die geen enkel officieel karakter heeft en dus bewijswaarde mist.".

Verder bemerkt de commissaris-generaal terdege dat verzoekster nooit heeft aangeklaagd dat zij vond dat het politieoptreden in Noord-Macedonië niet afdoende was, noch heeft zij een Roma organisatie aangesproken om te proberen bemiddelen tussen haar en de andere Roma familie (NPO, p. 18-20). Verzoekster heeft aldus geenszins alle realistische mogelijkheden uitgeput om bescherming in eigen land te verkrijgen.

Informatie over de Roma in Noord-Macedonië maakt voorts duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, dat organisaties als het European Roma Rights Centre bijstand kunnen bieden bij het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, alsook bij het ondernemen van stappen tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien de Noord-Macedonische autoriteiten in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat er diverse mogelijkheden zijn tot gratis juridische bijstand die ook gericht zijn op Roma, waardoor de toegang tot het gerechtelijk systeem voor deze minderheid wordt gefaciliteerd

Een loutere stelling in het verzoekschrift dat de Roma-gemeenschap gediscrimineerd wordt, doet hier niet anders over denken. Verzoeksters bewering dat er geen passende bescherming kan worden geboden kan hier, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Noord-Macedonische autoriteiten en verzoeksters eigen ervaringen en gedragingen, dan ook niet worden aangenomen. Het algemene betoog van verzoekster berust dan ook niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege haar autoriteiten te bekomen.

Verzoekster toont bijgevolg allerminst aan dat zij alle van haar realistische en redelijkerwijze te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming heeft aangewend, laat staan uitgeput. Waar internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming, toont verzoekster derhalve niet aan dat het haar in Noord-Macedonië aan nationale bescherming ontbreekt. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Noord-Macedonië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Noord-Macedonische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij verklaart te vrezen.

5. Verzoekster werpt in haar verzoekschrift op dat zij behoort tot een sociale minderheidsgroep die nog steeds gediscrimineerd wordt in Noord-Macedonië, met name de groep van de "alleenstaande uit de echtgescheiden vrouwen". Zij verwijst hiervoor naar de problemen die zij met haar buren kent. Zoals hoger reeds besproken, kan verzoekster hiervoor beroep doen op de hulp en/of bescherming van de Noord-Macedonische overheid en zij toont niet aan dat deze haar niet (langer meer) bescherming zou kunnen of willen bieden. Bovendien bemerkt de commissaris-generaal terdege dat verzoekster heeft nagelaten om tijdens haar verblijf in Zweden bescherming te zoeken en zij ook pas in België tweeënhalve maand naar haar aankomt een beschermingsverzoek heeft ingediend. Deze laattijdige beschermingsverzoek relativeert de ernst van haar voorgehouden vrees. De argumentatie dat zij een hechtere band heeft met haar zoon in België, zij bij aankomst in België gestresseerd was en zich hier veilig voelde, kan niet als afdoende verschoning worden aanvaard om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoekster noopte haar land van herkomst te verlaten. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de internationale bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad verder de ernst van de door verzoekers geschetste vrees.

Verzoekster brengt geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij in Noord-Macedonië gediscrimineerd werd of zal worden omdat zij een alleenstaande gescheiden vrouw is met een Roma achtergrond. Zo had zij in het verleden toegang tot de arbeidsmarkt en de gezondheidszorg, getuige hiervan de documenten in verband met haar administratieve job en de medische en psychologische documenten van haar behandelingen in Noord-Macedonië.

De Raad benadrukt hierbij dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch ernstige schade inhoudt. Om tot internationale bescherming te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.
Verzoekster brengt geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er dient immers te worden vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit volgt waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dient te vrezen voor vervolging, dan wel het lopen van een reëel risico op ernstige schade. Een enkele verwijzing naar het feit dat zij een alleenstaande gescheiden vrouw is, is louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om in hoofde van verzoekster een individueel en objectief risico vast te stellen. Zij brengt geen concrete elementen aan die er op wijzen dat zij in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië omwille van haar status een persoonlijk risico loopt. Behalve het ene conflict met haar buren, waarvoor zij beroep kan doen op de hulp en/of bescherming van de Noord-Macedonische overheid, brengt zij geen andere omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij in Noord-Macedonië gediscrimineerd werd of zal worden in geval van terugkeer.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij "zodanig [leed] onder de situatie dat zij ziek werd". Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaart zij dat zij in Noord-Macedonië behandeld werd voor "reuma, artritis dus, en tachycardie", astma en een hoge bloedruk; verder neemt zij medicatie "van de psychiatrie (…) omdat [zij] gestresseerd is" (NPO, p. 3). Hieruit kan echter niet zonder meer blijken dat haar medische en psychologische problemen het rechtstreeks gevolg zijn van de door haar voorgehouden discriminatie in Noord-Macedonië. Verzoekster toont dit ook niet aan en blijft bij loutere beweringen. Er kan niet worden uitgesloten dat er hiervoor andere oorzaken kunnen zijn.

Verzoekster brengt voorts geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij in Noord-Macedonië geen toegang zou hebben tot de benodigde medische behandeling. Integendeel, uit haar verklaringen blijkt dat zij in Noord-Macedonië in het verleden reeds medische behandelingen heeft verkregen (NPO, p. 3). Zij brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat haar als Noord-Macedonisch staatsburger en Rom op intentionele en gerichte wijze medische en/of psychologische behandeling zou worden ontzegd of haar opzettelijk toegang tot medicamenteuze ondersteuning zou worden geweigerd. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Noord-Macedonië een reëel risico bestaat dat haar opzettelijk de benodigde psycho-medische zorgen worden ontzegd of geweigerd.
Indien verzoekster meent dat zij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar Noord-Macedonië, dient zij de daartoe geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

6. Verzoeksters gezondheidsproblemen en de door haar aangebrachte documenten (met name haar identiteitsdocumenten en die van haar zoon, haar geboorteakte, een uittreksel uit het strafregister, documenten in verband met haar scheiding, medische en psychologische documenten van haar behandelingen in Noord-Macedonië en een usb-stick met daarop foto's en video's van het inbraakincident en twee documenten in verband met haar job in de administratie in Noord-Macedonië) wijzigen voorts niets aan de bevinding dat de Noord-Macedonische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande volstaat om de overige motieven in de bestreden beslissing en verzoeksters kritiek daarop niet verder te onderzoeken en te bespreken.

7. Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

8. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Noord-Macedonië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 3 juni 2026 staat het volgende vermeld:

"De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

Verzoekster wijst erop dat zij stukken heeft bijgebracht waaruit blijkt dat zij recht heeft op kosteloze rechtsbijstand en vraagt de Raad om dit "zoals gebruikelijk bij meester Van de Velde" te verifiëren en haar indien nodig het onverschuldigd voldane rolrecht terug te betalen.
Voor wat betreft de beschikking, benadrukt verzoeker haar Roma-origine en haar afkomst uit Noord-Macedonië. Zij stelt dat zij landeninformatie heeft bijgebracht waaruit blijkt dat bij de beoordeling van haar beschermingsverzoek onvoldoende rekening werd gehouden met voormelde etnie en dit verzoek ten onrechte werd afgewezen, louter omdat Noord-Macedonië thans wordt beschouwd als een veilig land van herkomst."

6. Verzoekster brengt, met voormeld algemeen betoog ter zitting, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 10 maart 2026.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster laat dit geheel na. Door louter en alleen eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen en voorts algemene opmerkingen te formuleren zonder deze concreet op de gronden van de beschikking te betrekken, blijft zij hiertoe immers manifest in gebreke. Verzoekster blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritiseren. Bijgevolg brengt zij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Bovendien werd en wordt wel degelijk rekening gehouden met verzoeksters verklaringen en argumenten omtrent haar etnie als Rom en afkomst uit Noord-Macedonië en de beschikbare informatie hierover in het rechtsplegingsdossier, zoals uitgebreid uiteengezet in de beschikking en de bestreden beslissing.

Waar verzoeksters advocaat ter terechtzitting nog stelt dat verzoekster landeninformatie heeft bijgebracht waaruit blijkt dat bij de beoordeling van haar beschermingsverzoek onvoldoende rekening werd gehouden met voormelde etnie en dit verzoek ten onrechte werd afgewezen, kan dit betoog niet worden bijgetreden. Verzoekster bracht in haar verzoekschrift geen landeninformatie bij. Ook naar aanleiding van de beschikking op grond van (oud) artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet waarbij de partijen werd gevraagd om actuele landeninformatie voor te leggen aangaande de algemene situatie in Noord-Macedonië, heeft verzoekster zelf geen enkele landeninformatie heeft bijgebracht. Dit in tegenstelling tot de verwerende partij die wel landeninformatie bijbracht waarmee in de beschikking rekening werd gehouden. Verzoekster bracht in de loop van haar beroepsprocedure dus geen landeninformatie aan. De argumentatie ter zitting hierover mist daarom elke grondslag en ernst. Het betreft loze en ongegronde kritiek.

Hetzelfde geldt voor het betoog ter zitting dat verzoeksters beschermingsverzoek ten onrechte werd afgewezen louter omdat Noord-Macedonië wordt beschouwd als een veilig land van herkomst. Dit is immers allerminst het geval, zo blijkt duidelijk uit een (correcte) lezing van voormelde beschikking en de bestreden beslissing. Zoals in de beschikking duidelijk wordt uiteengezet, vloeit uit het feit dat Noord-Macedonië bij koninklijk besluit van 3 december 2025 opnieuw werd aangewezen als veilig land van herkomst het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade aanwezig is. Daarbij komt het verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd, wat zij evenwel geheel nalaat. In casu heeft verzoekster geen substantiële redenen opgegeven waarom haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land kan worden beschouwd. Het volstaat hiervoor te verwijzen naar de punten 4 tot 6 van de beschikking waarin dit, met verwijzing naar de vaststellingen in de bestreden beslissing, concreet wordt vastgesteld en omstandig wordt uiteengezet. De concrete persoonlijke situatie van verzoekster werd onderzocht. Er werd aldus zowel met algemene landeninformatie als met verzoeksters individuele situatie rekening gehouden. Verzoekster gaat in haar betoog ter zitting niet in het minst in op de omstandige beoordeling van haar persoonlijke situatie, laat staan ook maar enigszins concreet en inhoudelijk op die eerder gedane vaststellingen. Zij maakt in het licht van de concrete motieven in de beschikking en de bestreden beslissing niet aannemelijk dat met haar individuele, specifieke situatie geen of onvoldoende rekening werd gehouden en slaagt er niet de vaststelling in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

7. Verzoekster brengt bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Noord-Macedonië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

8. Verzoekster heeft tijdig een stuk bijgebracht waaruit blijkt dat zij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet. Het onverschuldigd voldane rolrecht moet haar worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het onverschuldigd voldane rolrecht ten bedrage van 186 euro moet worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,

T. LEYSEN M. MAES TORRES LOREDO